

[Handelsministeren.]

tionalbanken om, at der af valutamæssige Grunde intet er til Hinder for Indførselen“.

Og vi gaar videre til Loven af 30. Maj. Der har vi akkurat det samme; § 4, Stk. 1, slutter med:

„naar Attest foreligger fra Nationalbanken om, at der af valutamæssige Grunde intet er til Hinder for Indførselen“. Saaledes kunde jeg fortsætte, ogsaa for de 2 næste Loves Vedkommende. Det er derfor dristigt gjort at komme her og sige, at det er mig, der har fundet paa noget helt andet end det, der før har været Formaalet, og at det særlig er det valutamæssige, der nu for mig skulde være det afgørende. Jeg har selvfølgelig maattet følge de Anvisninger, der er givet i Loven, og Anvisningen har altid været, at der skulde tages Hensyn til Valutaen.

Saa paastod det ærede Medlem, at Arbejdsløsheden ikke var blevet mindre ved Valutalovens Bestemmelser. Det ærede Medlem ved jo godt, at det ikke er rigtigt, hvad han her siger. Det ærede Medlem kan ikke være i Tvivl om, at dersom vi ikke havde haft Importrestriktionerne, vilde Arbejdsløshedstallet have været mange, mange Tusind større, end det er nu. Man kan ikke opgøre det nøjagtigt, navnlig ikke opgøre, hvor stor Arbejdsløsheden vilde have været, hvis man ikke havde haft Valutarestriktioner, men man kan paavise Fag for Fag i Industrien, at Beskæftigelsen er øget, og det netop, fordi man har været i Stand til at regulere Importen.

Handelsministeren havde ikke villet afvikle, sagde det ærede Medlem. Maa jeg spørge: Kan man afvikle? Ja, det ærede Medlem kunde naturligvis foreslaa og, hvis han havde Magt dertil, faa vedtaget en Lov om, at Verdenskrisen skal ophøre den 1. Januar 1935, men af den Grund vilde den ikke ophøre. Verdenskrisen er til Stede, og det maa vi tage Hensyn til og rette os efter, hvad enten vi synes om det eller ikke. Det er jo heller ingenlunde saaledes, at Venstre vil afvikle. Venstre vil det ikke, fordi Venstre kan det ikke. Hvis vi ikke havde valutariske Bestemmelser, hvis vi ikke havde importregulerende Bestemmelser, vilde det danske Landbrug være løbet over Ende i Løbet af 3 Maaneder, og dansk Erhvervsliv vilde i det hele gaa sin Undergang i Møde. Hvis man kunde tænke sig det Eksperiment ført ud i Livet, at vi ikke længere havde nogen Importregulering, vilde Forholdet være det, at vi ikke havde noget at anvende over for Udlandets mindre

Lyst til at købe vore Eksportvarer. Det er jo det, Landbrugsraadet peger paa i sin Skrivelse: at den danske Købekraft skal anvendes i Eksportens Tjeneste. Men naar vi har faaet fri Import, tror man saa, der er nogen Mulighed for at anvende dansk Købekraft i Eksportens Tjeneste? Den Dag vi fik fri Import, vilde vi ikke kunne sælge tilnærmelsesvis de Landbrugsvarer, vi nu sælger, saa var der ikke noget at forhandle om, og de Landbrugsvarer, som vi har at sælge, kunde de paagældende Lande købe andre Steder. Men vi kan jo da navnlig heller ikke afvikle Importrestriktionerne, saa længe Aftalen med England bestaar. Denne Aftale forpligter os til at tage 80 pCt. af vore Kul i England, den forpligter os til at tage den væsentlige Del af vore Jernvarer i England, og den forpligter os til — lad os ikke prøve at gaa fra det — at købe en Mængde andre Varer i England. Hvis man nu vilde sige: Det staar der intet om noget Sted i Traktaten, saa følg Begivenhederne i England, følg Forhandlingen i det engelske Underhus, Forespørgslerne og andre Udtalelser! Er det ikke et stadig stærkere Krav, der lyder fra England om, at vi skal købe mere, fordi Handelsbalancen er i Englands Disfavør? Jo, det er, og ingen i vort Land kan være i Tvivl om, hvilke Interesser det danske Samfund her har at pleje og varetage. Det er derfor fuldkommen urimeligt at tale om, at vi skal kunne aabne for Landets Grænser og sige, som den ærede sidste Taler gjorde: Luk op for de billige Varer! Ja, det var jo rart nok, hvis man var i Stand til at gøre det. Men en Udtalelse som denne er Vidnesbyrd om, at man slet ikke har forstaaet, hvad det hele drejer sig om. Naar vi tidligere købte den væsentligste Del af vore Varer i andre Lande end England, er det klart, at det var, fordi man der kunde købe billigere. Det lader sig praktisk talt ikke gøre mere. England er jo ogsaa inde paa Restriktioner. Har England ikke dæmmet op for vor Import ved Told og ved Kontingentering? Har England ikke ved den Overenskomst, vi har sluttet, faktisk forpligtet os? Jeg mener jo, og selv om man er nok saa frimodig, kan ingen hævde det modsatte.

Det ærede Medlem kan altsaa ikke afvikle, for Afvikling lader sig ikke iværksætte, hvad enten man synes om det eller ikke. Der er ingen Vej udenom. Før eller senere vil der maaske komme en Situation, hvor vi kan afvikle under en eller anden Form. Jeg tvivler meget om, at det bliver muligt at afvikle for at gaa over til Frihandel igen; men der er ogsaa andre Maader